

Den andra:

När Per for te heden.

"Min käraste Per, ska du nu res' ifrån mej
te Gulsre å lära dej slås som en ryß,
så lof mej, att kärleken int' blåser å dej:
Ta mej ifring lifwe' och ge mej en kyß!

Noch wet ja du träffar på töser så rare,
I grannaste hatter med fjär-romper i,
å skor utå selke för tolf kronor pare;
Då glömmet du säkert din simpla Mari.

Men låter du nån ta dej för krams å blommor
å slänker bort hjertat för selke och bann,
så ä' de int' värdt att du återåt kommer
å bju'r mej på nytt din förfälskade hamn!"

"Mej kära Mari, hwa'för pratar du tåden —
som ja, skull' funn' älske e' anna' än dej.
Om pärler å gull hängd' på heleste skoden,
så får du war' säter å lita på mej

Ja' ger dej en kyß mitt på bareste truten
å en uppå läken för säkerhets skull.
Wänn kärlek ska' troligen alri' bli bruten,
om hela wår jol också ramlar ifull."

Nu går fäll Mari här å grunnar å tänker
Om Per kan war' säter å håll' hwa' han sagt;
Å rätt som ho' knallar ho' nästippen sänker
mot bröstet, O tänk hwilken kärleken's makt!